Consello de Galiza
Presidencia

de saber [illegible] ocurrido ahí coa nosa representación en París, iría o noso mitin en aititude especialmente belicosa, que poderia sacal-o dos cauces serenos, responsables, ainda que enérxicos, en que nós queremos que discurra, o menos pol-o de agora. Despois xa veremos.

∴

Magnifico o capitulo Perfecto López. Mui requeteben. El escribiulle a Rodolfo Prada desde Lucerna, enormemente impresionado da sua estancia en Paris. Falalle de ti e da tua labor ahí, en términos de eistraordinaria gabanza. Temos a impresión de que fixéches con él un "capo-lavoro", como din os italianos. Perfecto saliu moi pesaroso por non haberse topado ahí con don Jesús Canabal pra tratar con él acerca da representación. Estamos seguros de que a presencia do señor Canabal, fará - claro que cada un no seu - o "pendant" de estas visitas a Paris

∴

Os amigos de Francia eiquí, que somos moitísimos pasamos dias de verdadeira angustia pol-a recente crisis. Coincidimos contigo na apreciación da solución dada, incluso no significado romano-republicano da dictidura &c

Gaulle. E que Francia sigue sendo Francia. A súa mesura, o seu bon senso e o seu espírito civil e civilizado, permiten o milagre de que un militar izto, duro e personalmente antipático, resulte a derradeira posibilidade de que Francia siga sendo o que foi e o que seguirá sendo, ¡Gracias a Deus! Se o que pasou ahí pasara n-outros sitios, que ti e eu conecemos, a degolina ouvera sido universal. Alí onde un cidadán "do común", o ver pasar camiño da Forca a don Alvaro de Luna, comentaba: "Esta es Castiella, que face los homes et los desface".

∴

E nada mais por oge. Xa che comunicarei novas sobre outras cousas. Saudos e novas felicitacións de todos. Abraira e Alonso Ríos devolvenche o cordial saúdo. Da miña parte unha forte aperta.

Ramón Suárez Picallo

Escribenos despois da visita do señor Canabal.

(11)

(52)

Bs Aires 27 de Xuño de 1958

Consello de Galiza

Presidencia

Sr.
César Alvajar
Paris

Querido Alvajar:

No noso poder a túa derradeira carta, longa e magnífica. Léímola, e estamos estudiando un plan de traballo a desenrolar en París, como resposta positiva pros separadores, de acordo coas túas suxerencias. Mamentras aquí revisaremos o noso xeito de actuar no referente as nosas relaciós cos demais grupos peninsulares e subgrupos dos partidos políticos. Aquí, a forza, a masa que se move e que traballa, témol-a nós. E aproveitarémol-a o máisimo. Uns días antes de recibir a túa carta, recibíramos unha do teu fillo Xavier, valerosamente indignado. Contestámoslle felicitándoo pol-a sua posición, verticalmente galega. E eis piesándolle a nosa aprobación e o noso apoio. Escusado decir que igual apoio e felicitación damoscha a ti. O noso grupo dirixente de eiquí, faise lenguas da maneira discreta, intelixente e altamente proveitosa, con que ti levas os traballos da representación. Felicitámoste a ti e felicitámosnos nós, por contar co teu valioso traballo.

:

O 14 de Julio – Toma da Bastilla – realizaremos aquí o gran aito público de que xa che falara, organizado por vascos, galegos e catalans, pra proclamar que o 18 de Xulio

de 1936, marca o último e definitivo fracaso da España centralista, do seu Estado sin raiz popular, ó que hai que lle poñer fin, pra crear a nova Comunidade plurinacional, federal e democrática con traieitoria de abaixo pra riba. O mitin, nun gran teatro, constaría de varias partes: os tres himnos; números representativos do arte de cada país e tres discursos: un vasco, un catalán e un galego que o farei eu. A seguido leerase un manifesto-proclama, eisplicativo, que será divulgado "urbi et orbi". Como preliminares, miles de afiches en colores, follas voandeiras, frases radiales e demais, contra o actual réximen franquista, e os demais reximens que o viñeron incubando ó longo de séculos. Agardamos que o aito sea un suceso, en parte o principio da resposta os nosos separadores. Ali mesmo — antes non por razós políticas — darei eu a conocer, debidamente salpimentado, o sucedido ahí.

Mentras tanto rógoche que si non-o fixeches ainda, non lle comuniques nada a Irmandade Galega do sucedido, até dispois do 14 de Xulio. A razón e a seguinte: No seo da Irmandade milita un sector, aitivo e valeroso, eistremista-separatista, que aitúa con nós pra derribar a Franco e conquistar a libertade de Galicia; xente moza e arriscada, que,